І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. Шевченко

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIII. Ч. 132 ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 20-го ЛИПНЯ 1966 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JULY 20, 1966 No. 132 VOL. LXXIII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Вівторок, 19 липня 1966

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ ЛИНДОН Б. ДЖАНСОН ПІДПИСАВ у понеділок 18 липня ц. р. прийнятий Конґресом законопроєкт про підвищення на 3.2 процента платень федеральних службовців, кількість яких встановляють на 1 800 000 осіб. Підписуючи цей законопроєкт, Президент висловив своє задоволення з цієї підвишки, але поставився критично до затвердженої Конґресом одночасної підвишки платень військового персоналу, що мала б обов'язувати взад від 1 липня 1966 року. Пропонуючи підвищення платень, уряд президента Джансона вимагав, щоб підвишка платень і для федеральних службовців і для військовиків обов'язувала щойно від 1 січня 1967 року.

ВІЦЕ-ПРЕЗИДЕНТ ГЮБЕРТ Г. ГОМФРІ, виступаючи на конференції Крайової Асоціяції Округ в Ню Орлінсі, заявив, що якби йому прийшлося жити в румовищах міських ґетто, із їх брудом і щурами, то й він сам почав би революцію проти такого стану. Гомфрі попередив, що якщо не буде започаткована акція дешевих чиншів для вбогих й очищення міст від румовищ, то в кожному з американських міст можуть виникнути заворушення, з насиллям і грабунками.

ПІСЛЯ ПОКЛИКАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ҐВАРДІЇ ДО ШИКАҐО негритянські заворушення в цьому місті припинилися. Це дало можливість відкликати 1 236 вояків. Частина із покликаної ґвардії перебуває в касарнях, решта патролює далі по вулицях негритянського ґетто. Відкрито також уже деякі крамниці в цій дільниці.

ДЖЕК ГУД ВОН, ДИРЕКТОР АМЕРИКАНСЬКОГО „ПІС КОРПС"-у (Корпусу Миру) передав президентові Джансонові звідомлення з діяльности цієї організації. Названий Корпус має тепер 14 800 добровільців у службі й охопить у своїх рядах до липня 1967 року ще дальших 1 200 осіб. Протягом найближчого року „Корпус Миру" плянує збудувати 1 000 двокімнатних шкіл в різних країнах світу і вишколити для своєї діяльности 500 добровільців із закордону.

В СЕНАТІ ЗДА ПОЧАЛИСЯ ДЕБАТИ над запропонованою урядом програмою допомоги для закордону у висоті 3 400 000 000 долярів. Деякі з сенаторів домагаються видатного зменшення цієї допомоги, ще інші хочуть обмежити права Президента в її уділюванні.

У ПРОВІНЦІЇ КВЕБЕК В КАНАДІ триває ще від п'ятниці минулого тижня страйк шпитальних працівників (медсестер, помічників та інших). Бере участь в тому страйку 32 500 осіб із 140 установ названої провінції.

КІЛЬКІСТЬ СМЕРТНИХ ВИПАДКІВ В МІСТІ НЮ ЙОРКУ зросла видатно останніми тижнями внаслідок довготривалої спеки і посухи. Звичайна кількість смертей в часі від 2 до 15 липня виносила 3 175 осіб. Цього року в цьому ж часі було 4 299 смертних випадків, на 1 124 понад передбачувану кількість. Більшість між померлими — люди похилого віку, понад 65 років.

У СВІТІ

МІЖНАРОДНІЙ ТРИБУНАЛ СПРАВЕДЛИВОСТИ, ЗВАНИЙ СВІТОВИМ СУДОМ, ВІДКИНУВ СКАРГУ Етіопії і Ліберії проти Південно-африканського Союзу: ті дві чорні африканські держави твердили, що політика „відокремлення", насправді расової сеґреґації у Південно-африканському Союзі, шкодить тамошньому чорному автохтонному населенню. Міжнародний Трибунал станув на формальному становищі, не розглядаючи меритуму справи, що Етіопія і Ліберія не є настільки заторкнені відносинами в Південно-африканському Союзі, щоб могли зголошувати таку скаргу. Голоси були поділені 7:7, але голова Трибуналу сер Персі Спенсер з Австралії перехилив рішення на 8:7. Цей присуд спричинив велике невдоволення серед африканських членів ОН. Міжнародний Трибунал є незалежною аґенцією Об'єднаних Націй. Справа тяглася перед Міжнародним Трибуналом від 1960 року і переслухано щодо неї свідків впродовж 300 годин.

СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ І ЙОГО САТЕЛІТИ ДІСТАЛИ ПЕРЕСТОРОГУ від Америки, щоб вони не висилали до В'єтнаму своїх „добровільців", бо це „мало б дуже поважні наслідки". Державний секретар Дін Раск заявив в пресовому інтерв'ю що добровільці" з европейських комуністичних держав у В'єтнамі означали б активне заанґажування у тамошній війні інших країн — Дін Раск не висказав своєї перестороги але можна здогадатись що це було б початком третьої світової війни.

ГРУПА СОВЄТСЬКИХ МИСТЦІВ ЗААПЕЛЮВАЛА до американських мистців щоб вони заявились проти американської політики у В'єтнамі. Між отими совєтськими мистцями є прімабалерина Галіна Улянова й композитор Арам Хачатуріян. Вони діяли напевне так само під диктатом совєтського уряду як недавно поет Євґеній Євтушенко, який у цій справі заапелював до американського письменника Джана Стейнбека: Стейнбек дав добру відправу Євтушенкові, підтримавши американську акцію у В'єтнамі.

18 ЛИПНЯ Ц. Р. МИНУЛО 30 РОКІВ ВІД ПОЧАТКУ ЕСПАНСЬКОЇ ГРОМАДЯНСЬКОЇ ВІЙНИ, яка в три роки згодом закінчилась перемогою генерала Франсіска Франка, що від того часу є головою і фактичним диктатором еспанської держави. Тому, що Франсіско Франко має 74 роки і що в Еспанії виросла в міжчасі нова ґенерація з новими поступовими ідеями — справа наслідства та взагалі майбутнього державного устрою стала там гостро актуальна. Сам Франко зберігає про це мовчанку.

ПОЛЬСЬКИЙ АРХІЄПИСКОП БОЛЕСЛАВ КОМІНЕК У ВРОЦЛАВІ ЗАБОРОНИВ своїм вірним із проповідниці брати участь у церемонії закладення наріжного каменя під будову пам'ятника у честь Папи Івана XXIII, у рямках офіційного святкування 1000-річчя християнства в Польщі. Архиєпископ Комінек ствердив, що комуністичний уряд відмовив всім проханням на будову нових костьолів, з яких один мав бути присвячений Папі Іванові XXIII, та що згадану церемонію придумав без будь-якого порозуміння і співпраці з церковними чинниками.

КОЛ. ГРЕЦЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ГЕОРГ ПАПАНДРЕУ ПЕРЕВОДИТЬ з нагоди роковин відсунення його від влади пропаґандивну кампанію по всьому краю проти теперішнього уряду Стефаноса Стефанопульоса. У реакції цей останній оприлюднив документи з доказами, що син Папандреу, колишній міністер в уряді свого батька і головна фігура в затяжній кризі уряду перед роком, професор економії Андреас Папандреу був колись членом комуністичної партії і тепер пов'язаний з грецькою лівицею.

„ДЖЕМІНІ 10" ЗЛУЧИВСЯ З „АДЖЕНОЮ" ТА СПІЛЬНО ПІДНІССЯ НА НАЙБІЛЬШУ ДОСІ ВИСОТУ

Випуск обидвох ракет відбувся найсправніше в дотеперішній історії. В пляні є злука ще з попередньою „Адженою" та поворот на Землю в четвер.

Кейп Кеннеді. — Астронавти комодор фльоти Джан В. Янґ і майор авіяції Майкел Коллінс злучили в орбіті Землі свою космічну кабіну „Джеміні 10" із випущеною на 100 мінут раніше безлюдною кабіною „Аджена" та опісля, відповідно маневруючи злученими кабінами, піднеслися на найбільшу досі висоту в орбіті, досягнувши 474 милі від Землі. Досі найдальше від Землі був совєтський „Восход- 2", що досягнув 307 миль висоти. Випуск насамперед „Аджени" й опісля „Джеміні 10" з астронавтами відбувся в понеділок 18-го липня у вечірніх годинах та найточніше і найсправніше в дотеперішній історії випуску космічних кораблів. „Аджена" вилетіла в орбіту в год. 4:39 пополудні, піднісшись на висоту 183 милі. „Джеміні 10" випущено о год. 6:20 і тоді почалася „погоня" за „Адженою". За четвертим облітом Землі о год. 11:20 „Джеміні" наблизився до „Аджени" і годину пізніше, о год. 12:18 з нею злучився. Обидві злучені кабіни кружляють уже разом довкола Землі, підносячись все вище аж на згадану рекордову висоту. В середу, 20-го липня, „Джеміні 10" намагатиметься виконати другу злуку, цим разом з кабіною „Аджена", яка була випущена в орбіту в березні цього року та з якою не пощастило злучитися випущеній тоді ж кабіні „Джеміні 8". Ця плянована вже віддавна спроба злуки двох кабін в орбіті має рішальне значення для дальшого плянування висадки людини на Місяць. Ця висадка відбудеться саме в той спосіб, що в орбіту Місяця вилетять дві злучені кабіни: одна могутня, яка кружлятиме в орбіті Місяця, а друга менша із залогою, яка відлучиться в орбіті, висадиться на Місяць і опісля матиме тільки силу, щоб знову піднестись в орбіту Місяця та злучитись з тією, яка там кружлятиме, щоб разом з нею знову вернутись на Землю. „Джеміні 10" і „Аджена" успішно кружляють дальше в орбіті а астронавти в „Джеміні" виконують цілий ряд інших дослідів, включно із новою „мандрівкою" в порожнечі космосу, фільмуванням тощо. В дотеперішніх плянах було тільки одне відхилення, бо компютор в „Джеміні" не міг сам з певністю і точністю обрахувати швидкість і висоту погоні за „Адженою", як це було пляноване, і ці обрахунки робили та пересилали астронавтам більші компютори на Землі.

Також виявилося, що мотори для маневрування кабіною „Джеміні" зуживають більше пального, ніж передбачувано, і це могло б бути причиною, що деякі із плянованих експериментів будуть відкликані. „Джеміні 10" кружлятиме в орбіті Землі в злуці із „Адженою" аж до часу, як відповідно наблизиться до тієї „Аджени", яка була випущена в березні ц.р. Тоді він відлучиться від своєї „Аджени" та почне маневрування для злуки із давнішою „Адженою", перевівши раніше цілий ряд дослідів над нею, щоб встановити евентуальні впливи на її поверхні під час довгого кружляння в орбіті. Поворот „Джеміні 10" на Землю передбачений на четвер, 21-го липня, пополудні на Атлантику у віддалі яких 350 миль від бази в Кейп Кеннеді. Ввесь світ з найбільшою увагою слідкує за цими новими досягненнями Америки в космосі, що будуть рішальні для дальшого його опанування, зокрема для висаду людини на інших плянетах.

ЧЕРГИ І ТІСНОТА

Значну частину свого життя людина проводить у дорозі, — пише кореспондент „Радянської України" (число з 26 червня) — Але як? Транспорт в Україні — одна з найголовніших проблем . На зупинках — великі черги, а в машинах — тіснота.

А шляхи? Ґрунтові дороги, особливо в неґоду не дуже гостинні, і водії проклинають їх як найбільше зло, — признається кореспондент „Рад. України".

Місія британського прем'єра Вільсона у Москві скінчилася повною невдачею

Москва. — Британський прем'єр Гаролд Вільсон закінчив свої дводенні відвідини у Москві такою самою повною невдачею, як безпосередньо перед ним індійський прем'єр Індіра Ганді. Обоє мали на цілі переконати совєтський уряд, щоб той відновив своє спонзорство Женевської конференції з 1954 року у справі Індокитаю і скликав — разом із коспонзором Британією — нову Женевську конференцію в справі В'єтнаму. Заходи пані Ганді совєтський прем'єр Алексєй Косиґін відкинув у своїй промові під час бенкету в її честь: не кажучи нічого про Женевську конференцію він усю свою промову присвятив лайливим атакам проти Америки за її політику супроти В'єтнаму. Цим разом, під час коли велася конференція з британським прем'єром, речник совєтського уряду Леонід Зам'ятін склав гостру, знову лайливу антиамериканську заяву перед закордонними кореспондентами в Москві. Він заявив, що не Північний В'єтнам порушує міжнародні зобов'язання, а „міжнародний бандитизм, що його проявляє Америка у В'єтнамі". Щодо загрози, що Північний В'єтнам судитиме американських полонених летунів, то Замятін заявив, що це виключно справа Північного В'єтнаму, — як він рішить — так і буде. Названий речник совєтського уряду накинувся теж і на Британію, як американського союзника, що Британія — мовляв — повинна вплинути на Америку, щоб та припинила свою „аґресію" у В'єтнамі. Замятін повторив при тому давні вимоги комуністів щодо „замирення" у В'єтнамі: „відкликання всіх американських збройних сил з В'єтнаму, зліквідування всіх американських військових баз у В'єтнамі та невтручання у внутрішні справи В'єтнаму." „На такій базі можна буде знайти політичну розв'язку проблеми В'єтнаму" — заявив Зам'ятін. З британського боку заявлено тільки, що розмови прем'єра Вільсона і Косиґіна були „надзвичайно одверті" і що „ніколи ще дотепер так ясно не з'ясовано обопільні позиції".

Комуністичний Китай віддає Північному В'єтнамові свою територію, як запілля

Гонґ Конґ. — Комуністичний Китай запропонував Північному В'єтнамові користуватись його, китайською, територією як запіллям у війні проти Південного В'єтнаму й американського війська. Цю пропозицію проголошено в керівному комуно-китайському щоденнику „Джемін Джіг Пао" поруч із новою заявою щодо повної підтримки комуністичної справи у В'єтнамі. Комуно-китайський пропаґандивний апарат широко розреклямував заклик північно-в'єтнамського президента Го Чі Мінга до народу в справі частинної мобілізації армії та мобілізації всіх зусиль народу задля „війни до переможного кінця проти американських аґресорів". Згідно з комуно-китайською офертою — прикордонна територія Комуністичного Китаю могла б служити північно-в'єтнамському війську для вишколювання, переформування і вимаршів на південь, а так само летунство моглоб перенести туди свої бази і на китайській території могли б розташуватись всі найважливіші склади, наражені на знищення у Північному В'єтнамі. З Американського боку ще нема реакції на той новий тактичний хід ворогів.

ЗМІНА В ДИТЯЧОМУ ТАБОРІ НА СОЮЗІВЦІ: ХЛОПЦІ ЗАКІНЧИЛИ, А ДІВЧАТА РОЗПОЧАЛИ ТРИТИЖНЕВЕ ТАБОРУВАННЯ

Учасники цьогорічного хлоп'ячого дитячого табору на Союзівці зі своїми виховниками й опікунами в день закінчення їхнього таборування 16-го липня.

Союзівка, Керґонксон. — Минулої суботи, 16-го липня 1966 пере полуднем, тут відбулася направду зворушлива не тільки для батьків, але й багатьох гостей імпреза закінчення тритижневого хлоп'ячого дитячого табору та започаткування дівочого, що також триватиме три тижні

Імпрезу закінчення хлоп'ячого табору попередила Служба Божа, яку відправив для таборовиків та їх виховників із їх незрівняною командантною пані Зиновією Пиріг, всч. о. Любомир Гузар, душпастир Союзівки та духовний опікун табору.

О год. 11-ій перед полуднем того ж дня на культивованій площі біля віллі „Львів", у якій приміщений табор, зібралося чимало батьків і гостей, щоб приглянутись та налюбуватись своєю хлоп'ячою надією, яка мала „пописуватись" на закінчення свого таборування. І хлопці справді понисались: бездоганною українською мовою, всілякими вмілостями та засмаленими від літнього сонця, і вітру личками, що прискали здоров'ям і дитячою радістю - безжурністю. Всі виступали в таборових „однострях" — коротких штанятах та жовтого кольору літніх сорочинках із відзнаками Союзівки. В програмі було привітання, пісні „Цей край", „У горах Карпатах", та „У лісі на полянці", деклямації „Перший" — що в вимові маленького деклямара виходило ще на „Персий", „Українська мова" і „Рідна мова". А в другій частині були впоряд, вежі, збірний танок „Аркан" та інсценізація з „Лиса Микити" Івана Франка із веснівки якого „Встань, орачу;" табір мав і свою назву. Коротке слово до таборовиків та їх батьків і гостей мали командантка табору пані Пиріг і головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисоґір, висловлюючи взаємну вдячність: таборовиків і їх виховників для УНСоюзу та Управи Союзівки за табір і опіку та УНСоюзу для таборовиків за добру поведінку й дуже дбайливе виховання на добро і славу Української Громади. Врочистість закінчено спущенням американського й українського прапорів та співом „Боже Великий". Прощаючись із своєю командантною та своїми виховниками, таборовики один наперед другого мали одне бажання: якщо вже аж ніяк не можна залишитись надовше цього року, то запевнити їм місце на наступний рік.

Приміщення табору ще не цілком були звільнені хлопцями, як уже до нього почали преїздити його нові мешканці — дівчатка. Понад 60 цих таборовичок зареєстровано та приміщено вже в першому дні, а в неділю, 17-го липня, вони під час Служби Божої зайняли дотеперішні місця хлопчиків на спеціяльно призначених для них лавочках у перших рядах перед каплицею. Їхнє тритижневе таборування почалося...

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

УКРАЇНСЬКІ ПОСЛИ В ЛЕҐІСЛЯТУРІ МАНІТОБИ

Едмонтон. — Тижневик „Українські Вісті" з 7 липня ц. р. подав, що в новій леґіслятурі канадійської провінції Манітоби є сім послів українців. Їхні імена і прізвища такі: Іван Танчак, ліберал, перевибраний в окрузі Емерсон; Степан Петрик, ліберал, перевибраний в окрузі Ассинибой; Федір Клим, консерватист, перевибраний в окрузі Спрінґфілд; Петро Маснюк, консерватист, вибраний в окрузі Фишер; Бен Ганущак, новий демократ, вибраний в окрузі Брокенґед; і Михайло Кравчук, новий демократ, вибраний в окрузі Етелберт Плейнс.

За партійною приналежністю: два ліберали, два консерватисти і три нові демократи.

МИХАЙЛО ІВАНЧУК ЧЛЕНОМ СЕНАТУ МАНІТОБСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Вінніпеґ. — „Тижневик „Український Голос" повідомив у числі з 13 липня ц. р., що Михайло Іванчук, інспектор шкіл у Вінніпеґу, який минулого місяця був вибраний на президента Товариства Алюмнів Манітобського Університету, став силою свого становища членом Сенату Манітобського Університету.

УКРАЇНСЬКІ ТЕМИ В ЗБІРНИКУ „СЛОВ'ЯНИ В КАНАДІ"

Вінніпеґ. — У збірнику п. н. „Слов'яни в Канаді", що появився тут у висліді першої слов'янської конференції, яка відбулася в червні 1964 року в Бенфі (Алберта), вміщені теж праці на українські теми, що їх авторами є В. Кей, Е. Ванґенгайм, В. Кальбах і С. Гобарт, як також доповіді Я. Славутича і Р. Климаша.

ВІДЗНАЧЕННЯ СТУДЕНТКИ - УКРАЇНКИ

Торонто. — Молода українка, студентка університету Анастазія Шкільник — одержала за успіхи в науці золоту медалю і грошеву нагороду в сумі 4.300 дол. для продовжування дальших студій в Єйльському університеті у ЗДА. Анастазія Шкільник вивчала історію, політичні науки, економію і слов'янські мови в департаменті слов'янських студій Торонтонського Університету.

В Чехо-Словаччині померла відома українська письменниця Наталена Королева

Окружною дорогою, бо через Київ прийшла подана „Літературною Україною" з 15 липня ц. р. вістка із Праги, що там померла „відома серед літературних кіл західних областей України" письменниця Наталена Королева. Точної дати смерти не подано. Народжена 1888 року в Сан Педро в Еспанії в сім'ї Дунін-Борковського, одруженого з еспанкою, вона вчилася в школах Еспанії, Франції, Росії та на Україні — в Києві, де познайомилась й одружилася з відомим українським письменником, видавцем, громадським діячем і лікарем Василем Королевим-Старим (помер 1941). Разом з чоловіком перебувала з 1919 року на еміґрації в Чехо-Словаччині, де й померла. Почала писати і друкувати свої твори французькою мовою ще 1909 року і з 1919 року перейшла на українську мову. Теми й сюжети творів брала з біблійних книг, середньовіччя, археології й із життя кавказьких та інших східніх народів. Перу Наталени Королевої належать повісті, оповідання, леґенди, спогади, м. ін. „Во дні они", „Без коріння", „Інакший світ", „Предок", „Леґенди старокиївські" і видана останніми роками у ЗДА у В-ві Миколи Денисюка історична повість „Квід ест верітас" — (Що є істина?). Публіковані на еміґрації і в Західній Україні до 1939 р. твори Наталени Королевої, як „буржуазно - націоналістичної" авторки, на Україні цілком невідомі.

Танцювальний Ансамбль СУМА „Лиман" з Пассейку і молода співачка Дарлиця виступлять на Союзівці цієї суботи

Союзівка, Керґонксон. — Сумівський танцювальний ансамбль „Лиман" під проводом Романа Стеткевича та молода співачка - студентка Зореслава Дарлиця з Ню Йорку, якій акомпаніюватиме на фортепіяні Юлія Міллер, виповнять програму мистецького вечора танку і співу на цій оселі Українського Народного Союзу в Кетскильських горах в найближчу суботу, 23-го липня. Ансамбль „Лиман" належить до найкращих цього роду наших мистецьких одиниць в Америці та своїми виступами, як на українських, так і на американських сценах здобув собі досі найвищі признання. В програмі суботнішнього виступу ансамблю є українські народні танки. Програма відбудеться, як звичайно, о год. 8-ій ввечорі в концертовій залі „Веселки". Після імпрези — забава.

КАПІТАН КРАВЦІВ ДОПОВІДАТИМЕ НА СОЮЗІВЦІ ПРО ВЕСТ ПОЙНТ

Союзівка. — Капітан Микола (Гоко) Кравців, офіцер тактики і вишколу у відомій військовій академії Вест Пойнт виступить на цій оселі в найближчу неділю, 24-го липня ввечорі з доповіддю про цю одну з найславніших у світі військових академій. Доповідь буде ілюстрована фільмом з академії та активности в ній.

Хочуть виселювати з Києва

Гниль, накип, смердючі пагінці, закляті відщепенці, — таких порівнянь вживає начальник карного розшуку міста Києва („Молодь України" з 21 червня), таврюючи дівчат, які дозволили собі заговорити з чужинцями.

Дослівно: „А Лариса в цей час поспішала до іноземців (які в них сорочки!), пила з ними і розважалася (яка смачна картопля! Ніхто в нас так не приготує!)".

Нижче в статті „Човни без причал" начальник розшуку згадує разом з Ларисою Лихановою ще Ларису Тюрину, Аду Шмигову, Галину Дундученко, Валентину Стражник та інших дівчат, які відвідують чужинців, „щоб випрохати яку-небудь ганчірку".

Начальник карного розшуку вимагає на сторінках часопису „Молодь України" виселити дівчат з Києва та повної їх ізоляції.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: На рік $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. В Джерзі Сіті і закордоном: На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. Для членів УНСоюзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і money orders виставляти на: "Svoboda".

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

„Чорна сила"

Як можна було згори передбачувати — первісна гармонія в негритянському, чи пак мурииському емансипаційному русі в Америці скінчилась поважним дисонансом. Заснована вже 57 років тому „Крайова Асоціяція для поступу кольорових людей" мала спершу неначе монополь керівництва того емансипаційного руху. Ця організація має історичну заслугу для муринського населення в Америці, що вона заініціювала й перевела цілу низку судових процесів проти расових обмежень, добившись в Найвищому Суді прецедентних вирішень у користь расової рівности — в шкільництві, комунікаційних засобах, в публічних закладах і т. і. Однак постали й інші організації, які ступнево почали суперничити за впливи в 22-мільйоновій муринській громаді в Америці.

Поруч із „Крайовою Асоціяцією для поступу кольорових людей", з якою льояльно співпрацює „Південно-християнська Конференція Проводу", найповажнішою організацією американських муринів став „Конґрес Расової Рівности" (КОРЕ). В противенстві до принципової тактики „Крайової Асоціяції для поступу кольорових людей" — тактики еволюції й леґальних метод, що виключають будь-яке насильство, КОРЕ почав проповідувати стосування радикальних метод, включно з насильними, якщо — казалось офіційно — вони потрібні для самооборони. Ще далі пішов молодечий „Студентський Координаційний Ненасильницький Комітет", який всупереч своїй назві виразно поручав „відповідати насильством на насильство" та виявляти „чорну силу". Те саме роблять „Рух революційного руху" і „Декани для оборони і справедливости" та „Чорні мусульмани" — радикальні організації.

Цей розкол став наявний, коли на 57-ій конвенції „Крайової Асоціяції для поступу кольорових людей" у Лос Анджелесі 1.500 тамошніх делеґатів таврували „Конґрес Расової Рівности", як організацію, що пропаґує „чорний расизм" і під гаслом „чорної сили" проповідує „чорне насильство", — а майже одночасно на 23-ій конвенції „Конґресу Расової Рівности" в Балтиморі називали „поміркованих" муринських лідерів „зрадниками" і „дядьками Томами". Виявилось при тому, що хоч „Крайова Асоціяція" все ще має фірму неначе центральної організації, проте гасла радикальніших метод боротьби знаходять послух у низових масах чорного населення. Коли ж зважити, що негритянська інтеліґенція — професіоналісти різних фахів та службовики — становить все ще тільки дуже тонку верству, а справжню масу у тому населенні становлять низькоплатні робітники та мешканці так званих халупницьких дільниць в американських містах, то керівники „Крайової Асоціяції" мусіли поважно затривожитись, що керма негритянського руху вихопиться їм з рук.

Проте й провідники негритянських, так би мовити, радикалів, мабуть, зрозуміли, що це дуже ризиковно проповідувати проявлювання „чорної сили". Адже здійснювання такого гасла мусіло б довести до кривавих зударів у тих південних стейтах, де все ще існує передусім традиційний психологічний кордон між двома расами і де насправді вся сила і влада є в руках білих. Проявлювання „чорної сили" було б тільки водою на млин ославленому Ку Клякс Клянові й дійсним фанатичним сеґреґаціоністам. Воно ускладнило б теж ситуацію муринського населення в тих північних стейтах та їх великих містах, де мурини таки добиваються щораз більших поступок.

Ото ж найпопулярніший негритянський лідер д-р Мартін Лютер Кінґ, який дістав був нагороду Нобеля саме за мирне й еволюційне ведення боротьби за расову рівність, і крайовий директор Конґресу Расової Рівности Флойд МекКіссік перевели два тижні тому спільне віче в Шикаґо під гаслом єдности негритянського руху. Вони обидва підкреслювали, що успіх дальших змагань американських негрів за рівність у прийманні людей до праці й взагалі за підвищення життьової стопи негритянських громадян залежить передусім — від єдности в громаді і законних засобів боротьби.

Але в тиждень пізніше розпочались муринські заворушення у Шикаґо з грабунками й різними хуліганськими вибриками, що треба було викликати аж Національну Ґвардію для втихомирення юрби. Бідність, неграмотність, безробіття та почуття меншевартости — дуже погані дорадники. Коли ж до того доходять персональні амбіції й демагогія — у висліді бувають безвідповідальні вибухи. Сьогодні все ще мало шансів на гармонію у негритянському русі та на його спокійний розвиток.

„НЕ СЛІЗ, А СИЛИ ДУХА ТРЕБА!"

АРХИПАСТИРСЬКИЙ ЗАКЛИК МИТРОПОЛИТА КИР АМВРОЗІЯ СЕНИШИНА, ЧСВВ З ПРИВОДУ ТИЖНЯ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ

„Но ізбави нас от лукавого"
„Але визволь нас від злого"
(Мат. 6:13)

Впродовж історії людства зло проявилося на світі у різних видах. Ми читали про воєнне горе, (а може й самі переживали), пошесті, погроми, неволю, переслідування і кріпацтво, одначе те зло проминало. А в наших часах інше зло, що розпростерло свою червону плахту над поневоленими народами поза залізною, бамбусовою і цукровою заслоною, загрожує вільному світові. Тим злом є безбожний комунізм.

Ми вдячні Господеві за те, що відізвалося сумління американського народу на недолю поневолених народів. Американська Держава переконалася про страшну неволю багатьох народів. Тому спільна резолюція Конґресу й Сенату у Вашинґтоні, схвалена 17-го липня 1959 року, уповноважила і прохала Президента ЗДА, щоб кожного року видавав проклямацію, якою призначуватиме третій тиждень місяця липня Тижнем Поневолених Націй, поки всі народи в світі не здобудуть собі свободу і незалежність. Ця проклямація пригадує усім жахливий образ комуністичної тиранії над поневоленими народами.

Насувається питання, чому в двадцятому столітті багато народів мучиться під гнетом молота й серпа? Чому комуністична влада виморила голодом мільйони українців? Чому так багато Синів і Дочок України згинуло в тюремних казематах і сибірських тайґах? Чому далі відбувається насильне виселювання молоді з України в далекі терени СССР? Чому сотки тисяч невинних людей мусять переживати тортури тайної поліції, полоскання мозків та інші жорстокі муки? Чому комуністична влада зліквідувала Українську Католицьку Церкву та інші Церкви на українських землях? Чому мільйони скитальців різних народів ще досі не можуть повернутися на свої рідні землі? Чому комуністична влада через своїх аґентів спричиняє неспокій і замішання у вільному світі? Чому комуністичне підпілля впроваджує ворожнечу і роздор серед українських організацій у вільному світі? Чому постійна напасть на Українську Католицьку Церкву та на її провід, особливо в З'єднаних Державах Америки?

На ті всі питання є одна відповідь, а саме, що комуністична система є істотно зла. Божественний Спаситель сказав, що не може лихе дерево приносити плодів (Мат. 6:18). Щоправда, в останніх роках комуністична влада відчинила двері туристам різних національностей до Совєтського Союзу, але заздалегідь визначила місцевості, в яких можуть туристи перебувати. Правдивого образу комуністичної тиранії туристи не мають нагоди бачити, бо їх стережуть і не пускають всюди. Про комуністичне зло сказали своє слово Христові Намісники і ствердили, що комуністична система є істотно зла, бо відкидає Божі закони і християнську мораль. Вона позбавляє людських прав і гідности людини.

Тому в наших часах благання в Господній молитві: „Але визволь нас від злого" є дуже важливе і конечне, бо Тиждень Поневолених Націй не є ще визволенням українського народу та інших поневолених народів з комуністичних кайдан. Не вистачає тільки підкреслювати комуністичне зло, але треба щирої молитви і добрих діл. Згідно із словами нашого поета Богдана Лепкого: „Не сліз, а сили духа треба".

Нам треба молитися за тих, що в неволі, забуті світом та вмирають з катівської руки, далеко від рідних. Помолімся за безбожних яничарів і гонителів Христової Церкви, щоб із Савла - гонителя стали Павлом - визволителем. Помолімся і за себе, щоб самолюбний матеріялізм не закрався до наших сердець та не зробив нас бездушними потворами та глухими на нужду нашого народу.

Нехай Тиждень Поневолених Націй розбудить наше сумління до милосердних діл, щоб і ми всі в цьому Тижні Поневолених Націй відізвалися милосердними ділами та поспішили з поміччю хворим і старим скитальцям та українським родинам поза залізною заслоною, які благають від нас допомоги. Багато з них живе в голоді, холоді й нужді.

Задля цього апелюю до сердець українців католиків, щоб Тиждень Поневолених Націй був Тижнем Молитов і добрих діл, в користь наших братів і сестер, для яких доля не була така ласкава, як для нас.

Усіх Вірних прошу і благаю, щоб склали свої пожертви, бо потреби бідних і нещасних є великі. Про це свідчать розпачливі листи до Українського Католицького Допомогового Комітету у Філядельфії. Пам'ятаймо на слова Святого Письма: „Більше щастя — давати, ніж брати" („Діян. 20:35).

† АМВРОЗІЙ
Митрополит

● **Французький президент Шарль де Ґолль** від довшого часу гнівався на президента Екзекутивної Комісії Европейської Економічної Спільноти німецького економіста д-ра Вальтера Гальштайна, що десиґновані до ЕЕС чужі амбасадори (а є їх до цього часу 17) передають йому свої вірчі грамоти, та приходять в темних у смужки штанах і довгих сюртуках, як це прийнято на таких дипломатичних церемоніях. Де Ґолль не хотів визнати „суверенности" Европейської Економічної Спільноти і їх президента. Щоб не шкодити тій могутній економічній західньо-европейській організації — її члени погодились зректися того церемоніяльного одягу в церемоніяльній презентації вірчих грамот.

Ірена Книш

З АРСЕНАЛІВ БІЛОГО Й ЧЕРВОНОГО РУСИФІКАТОРСТВА

(До вісток у пресі про „Скарб Полуботка")

Автор голосної біографії „Українець - Хрущев", літератор, журналіст, репортер, знавець питань Сходу і пильний шукач сензацій Віктор Александров виступив із новим „відкриттям". У популярному журналику паризьких бульварів „Історія для всіх"* у числі з грудня 1964 р. цей французький автор російського походження дав свою і цим разом незвичайно „ревеляційний" статтейці не менш зваблививий наголовок: „Чи українець доведе банк Англії до руїни завдяки доброму вміщенню капіталу своїм предком?

„Під цю пору совєтська преса багато займається одним українцем, якого слід пропав ще перед 30-ти роками. Хто є ця людина? Чому нагло стала так важною? Про це говорить нам наш знаменитий співпрацівник Віктор Александров... і як видно, це не „малої справи" діло!"

З наголовка й редакційної завваги слід читачеві дожидати виявлень, пов'язаних з Україною. Але вже першим реченням автор збиває його з пантелику й льокалізує Україну в Росії:

„Людина Заходу легко губиться в російській історії. Гадаю, що це частинно походить від власних імен, трудних для вимови — особливо для запам'ятання. Сьогодні я прошу в моїх читачів незначного зусилля. Я їм ґарантую, що виплатиться шкірка за виправу.

Насправді, тут діло ні менше ні більше — тільки в ревіндикації, яка ризикує довести до банкрутства всю могутність „Банку Англії"!

Професійно я читаю всю російську пресу: так Совєтського Союзу, як і еміґраційну. Ото ж перед кількома місяцями мою увагу звернуло маленьке оголошення, надруковане в одному українському журналі Південної Америки. Ця об'ява походила від консуляту СССР у Монтевідео. Пошукували: „Особняка іменем Остап Полуботко, що жив у 1922 в Сао Павло в Бразилії, або в випадку його смерти, когось із його нащадків, що носить ім'я Полуботко".

В оголошенні додано, що, якщо такий Остап Полуботко з'явиться в консуляті, всі евентуальні видатки на дорогу й кошти перебування в Уруґваю заплатить консулят..."

Пожирач вуличних сензацій з такої інтродукції дізнався, що мова буде про щось із „російської історії", а привід до цього дала одна з „російських газет", якими автор зачитується, в тому випадку він її назвав українською. І безкритичний читач - чужинець уже збагатив своє знання поняттям українського як частини російського. І про цю частину Росії: „Україну, любу Україну"... Александров інформує масового читача Франції, примінивши нотки фальшивого ліризму й перфідного глуму:

„Полуботко**: ось ім'я, що може промовляти тільки до когось, хто близько знайомий із українською історією. Для мене це низка образів — яскраво барвистих які воно викликає в умі.

Україна: дивовижний край, який здобув незалежність у висліді банальної афери пімсти зрадженого чоловіка, та який втратив цю незалежність ізза іншої банальної справи, пімсти тяжко ображеного батька. Насправді „сотнік" Богдан Хмельницький, якого революта проти Польщі Суботова в 1648 дала в висліді звільнення України з-під польського ярма, хотів собі просто помститися за пірвання своєї жінки польським офіцером на ім'я Чаплінські!

А шляхетний українець татарського походження, князь Кочу-Бей, який доніс Петрові І про зраду гетьмана Мазепи.. хотів стати месником чести своєї 18-річної доньки Марії, „зведеної й покинутої" шестидесятрічним Мазепою, „погромником сердець", леґендарною постаттю, яку оспівав лорд Байрон у своїй хвилюючій поемі".

Так історіозофічно поконверзувавши, автор приступає до властивої теми:

„Але серед інших гетьманів України був один, що звався Павло Полуботко і помер у 1724 р. у в'язниці царя Петра І. Той гетьман, один із останніх у ряді „гетьманів автономної України", був ув'язнений і покараний у наслідок справи настільки пікантної, що вона могла б притьмарити найбільш сенсаційні скандалі!..

Перш за все знайте, що Полуботко по - українському значить „половина черевика"... Передбачаючи конечність готовитися до евентуальної боротьби проти царя всіх росіян — Полуботко післав до Великобританії через посередника чужинецького дипломата суму одного мільйона фунтів для вміщення на своє ім'я в „Бенк оф Інґленд". Супровідний лист уточнював цей депозит:

1) Гроші мають бути зложені на 7,25%. Цей відсоток, ніяк не перебільшений на тодішні часи, дозволяв подвоїти вклад за час около 10 років.

2) У випадку смерти Павла Полуботка гроші мають бути виплачені тільки представникові названому „незалежною й суверенною українською державою" в приявності спадкоємця по мужеській лінії Полуботка (який мав одного сина й три доньки); спадкоємець цей стає власником 2% суми.

Полуботко передав копію того листа своєму синові Остапові, який виїхав до Константинополя..."

Ось головокружне відкриття, про яке тодішня українська преса промовчала та щойно недавно тут і там появилися короткі або й обширні нотатки...

А тим часом, Александров оперує матеріялом „із першої руки". Він знає всі деталі зустрічі у Відні претендента до спадщини з представником УССР, Юрком Коцюбинським, наради й постанови Президії Центрального Виконкому в Харкові та розмову з представником „Бенк оф Інґленд" у віденській амбасаді, в часі якої сер Роберт Мітчел заявив „із усмішкою, що якщо одного дня Великобританія визнає совєтську Україну як незалежну й суверенну державу, напевно найдеться спеціяльна клявзуля у відношенні до „полюбовного поладнання" спадщини гетьмана Полуботка в „банку Англії", бо на здоровий глузд сума з прибутками — не спроможна для виплати". Він точно інформує про дальші безуспішні ходи й поховання справи, яку відгребли подорожі Хрущова, а його приїзд до Швеції навіть затривожив уряд совєтської України в Києві і пригадав пресі епопею Павла Полуботка.

„Після розшуків у архівах і перевірки (що не було тяжко) історії спадщини, прийнято рішення спробувати оживити цю „аферу Полуботка", що дрімала впродовж 240 років..."

Меткий автор і собі спробував умішатися в цю „...мічну аферу". Свій успіх він опублікував із фотознімкою мадмозель Наталі Клеповської й її листом з Ню Йорку, який говорить, що вона головною спадкоємницею.

Не входячи в перевірку джерел і фактів, депозит гетьмана Павла Полуботка в „Банку Англії" є теоретично правдоподібний, бо це був багатій - землевласник. У часі діяльности мазепинської еміґрації грошові фонди на визволення України були питанням першої ваги. Адже в голоді помирав Пилип Орлик. Висилка сина за кордон теж підтверджує банковий депозит гетьмана Полуботка. Але й шпигуни Петра І теж могли його відкрити...

Для українського читача сумнів родиться вже на самому вступі виводів Віктора Александрова, коли він покликається на українські журнали в Уруґваю. А втім тенденційність у трактуванні України як реґіональної особливости Росії, глум над українством і нехтування історичних фактів відкриває правдиву ціль його інформацій. Чи умудрився б Александров, наприклад, представляти французам етимологію англійського міністра, що зветься „Гоґ" як „Кошон", тобто по нашому „Свиня", як це він зробив із Полуботком? Його зневага гетьмана йде ще далі: він „відкриває", що причиною його (Полуботка) ув'язнення не були змагання за права України, але грабіж грошей. Він з гордістю завважує, що ґіґантична російська машина засимілювала „хахлів", проте акредитує існуючий стан, називаючи Україну „суверенною".

Головний тон статейки — викликати почуття небезпеки від цієї мітичної „частини Росії", що зветься Україною. Бо справді це не дрібничка: майно Полуботка, помножене 240 рази з додатком зростаючих 7,25%, що тепер дає кругленьку суму 16,5 трильйона фунтів стерлінґів. Для уяви французького читача ця цифра представлена в стократному помноженні річного бюджету V-ої Республіки. Коли б підсовєтська Україна могла перевернути цілий „Коммонвелт" — то апокаліптичний катаклізм заподіяла б не совєтська, а справжня, суверенна Україна?!

В антиукраїнській акції кожен засіб однаково добрий для московських шовіністів — і білих і червоних. Подавати масовому читачеві поняття українства як чогось низького, дикого, варварського й загрозливого для світової рівноваги й миру всіх людей — не маловажний „козир" проти української держави.

Такі автори, як Віктор Александров варті більшої уваги нашої преси.

---

* На цю публікацію вказав студ. Леонід Цяпка з університету у Ванкувері, І. К.

** Для автора всі українські імена кінчаться на ко, звідтіля ця переміна.

ЛІТАЮЧА ДИПЛОМАТІЯ

Мюнхен. — 20 липня має відвідати Західню Німеччину президент Франції де Ґолль. До Бонну збираються прилетіти два міністри З'єднаного Королівства: міністер оборони Гілі й міністер фінансів Калаґіян. Ергард, прем'єр Західньої Німеччини, має намір відбути нараду з президентом Джансоном. Голова британського уряду Вільсон відлетів на 3-денний побут до СССР, щоб передискутувати проблеми міжнародної політики з вождями совєтської імперії. Індіра Ганді, голова уряду Індії, провідала „невтралістів" — диктаторів Єгипту та Югославії і 4 дні була в Москві, з наміром прихилити володарів Кремля до пляну скликання конференції для ліквідації війни у В'єтнамі, що їй не повелось.

Ця рухливість міністрів і дипломатів крутиться навколо головної проблеми теперішньої світової політики, якою стала невелика країна в Південно - Східній Азії, на ім'я В'єтнам. Головною перешкодою для ліквідації цього конфлікту є незгода в двох таборах світової політики: в комуністичній „світовій системі", як вона ще й досі зветься, та між урядами демократичних країн. Війна у В'єтнамі непотрібна Москві. Кремль не хоче перемоги армії Південного В'єтнаму, що спирається на американську допомогу, і не бажає ліквідації комуністичного режиму в Ганої. Але, з другого боку, володарям СССР не була б вигідна й перемога Го Чі-мінга над Півднем, бо цю перемогу приписав би собі комуністичний Китай: мовляв, світова комуністична революція рішається селянськими озброєними масами. Це була б ідейна поразка московських „ревізіоністів", що не дуже надіються на успіх комуністичної революції в селянських країнах. Реально, в інтересі Москви було б замирення у В'єтнамі без переможців і переможених. Однак, щоб не залишитись позаду від „революційного" Китаю, Москва мусить допомагати зброєю Го Чі-мінгові, щоб ослабити китайську пропаґанду, мовляв, уряд СССР запродав В'єтнам „американським капіталістам". На недавній конференції комуністичних урядів, приналежних до Варшавського пакту, в Букарешті рішено посилати „добровольців" на поміч Го Чі - мінгові. Чи цей плян буде здійснений, трудно сказати. Однак це показує, що Москва хоче зберігати войовничу позу, щоб цим відповісти на пропаґанду китайців та альбанців.

Незгода щодо політики супроти В'єтнаму помітна теж у таборі демократичних країн. Де Ґолль уважає, що американці повинні покинути В'єтнам на призволяще. Це привело б до опанування Південного В'єтнаму комуністами. Комуністичний В'єтнам не був би невтральний, як сподівається французький президент. Він став би знаряддям у руках червоного Китаю для поширення комунізму в інших країнах Азії. В державах Британської Спілки Народів теж немає одностайного погляду на ситуацію В'єтнаму. Австралія та Нова Зеляндія мають страх перед комуністичним Китаєм і йдуть в одній політичній лінії з Вашинґтоном. Лондон і Ню Делі сподіваються довести до мирових переговорів у справі В'єтнаму. Ці заходи англійського та індійського урядів не задовольняють ні Пікґу ні Вашинґтону. В Пекінґу живе гостра ворожнеча до Індії, а в Вашинґтоні уважають спроби лондонського уряду відмежуватися від конфлікту у В'єтнамі за нельояльність супроти давнього союзника.

Очевидно, війна у В'єтнамі буде предметом дискусії між де Ґоллем та Ергардом у Бонні 20 липня. Це буде розмова між двома союзниками, але один лишається льояльним спільником ЗДА, другий — запевняв про свою приязнь з „новою Росією".

П. А.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання — це сила

ЛУКА ЛУЦІВ

ІВАН ФРАНКО — БОРЕЦЬ ЗА НАЦІОНАЛЬНУ І СОЦІЯЛЬНУ СПРАВЕДЛИВІСТЬ

(35)

Почалася битва, козацькі сили стали послабати, а Жолкевський вже грозив „хамам" шибеницями. Аж нагло з'явився на побоєвищі хрест і „мов раменами кріпко козацтво заслоняв". А Наливайко тоді крикнув:

За мною! Хай пізнають
Ляхи, що з нами Біг,
Що проти Бога змігся,
Хто проти нас ся зміг!

І після того „при шибеницях військо шляхетське полягло, рікою трупів много і крови поплило. Один лише Жолкевський уйшов, не згинув він" (264).

Актуальним був тоді і вірш „Наперед", в якому Франко закликав поборювати поляків не „сталевим мечем", бо „тільки науки й правди меч врагів спалить вогнем".

Та ж сильне рам'я молоде
І грому сила в нім,
І хрест огнистий нас веде, —
Хто ж видержить той грім?
Вперед, брати! Пора вже раз
Зламать ляхів ярмо.
Нема в них сили проти нас,
Вони гнилі давно.

Поляки кажуть, що вони наші брати, слов'яни, але чи ж „братня це любов, братам бажать лиш зла і тьми?" Чи ж братня це любов — видирати жорстоко українцям те все, що найдорожче їхнім душам? Вірш кінчався певною молодечою заявою 19-літнього Франка, що „на Русі щезне Польщі слід" (ст. 216).

Цікавим є і вірш Франка „Митуса", про якого також незручно згадувати підсовєтським літературознавцям. Вірш цей про гордого співця-поета Митусу, який виступав проти короля Данила за те, що народові важко жилося. Митуса оскаржує короля Данила такими словами:

— Запитай неволю, у яну
Через вас народ попав!
Селам і містам зруйнованим
Те питання ти постав!

Данило відповідає, що це не його вина, бо він „старався о добро всіх з юних літ!" Та Митуса не здається, він заявляє, що король може „пролити його кров, але його ума не зігне". І так сталося.

Можна підсовєтським авторам хвалити поета-співака Митусу, та не вільно їм визнати за поетами права голосити правду, бо за це судять у „вільній" країні СССР і засилають на тяжкі каторжні роботи, або і вбивають...

Цікаве, що оцей бій Митуси проти короля Данила вплинув на Франка — автора „Захара Беркута" в 1882-му році, в якому то творі автор несправедливо осудив галицького короля устами старого Беркута. В цій повісті, як це побачимо пізніше, Іван Франко виявив багато романтичних прикмет із перших років своєї творчости, хоч раніше написав був цілу низку творів в реалістичному напрямку.

З історичними сюжетами між творами з перших років Франкової творчости є ще такі вірші з 1876-го року, як „Князь Олег" (відомий переказ про князя та його вірного коня, від якого він згинув), „Аскольд і Дир під Царгородом" і „Святослав", в якому є таке місце:

А в Ольги пустилися сльози з очей:
„Не кидай рідні, сину мій дорогий!
Не бідний, а рідний і руський наш край,
Дніпра не замінить вам срібний Дунай.
В чужині там скарби, та й зрада ж бо є!
Чужого забагнеш, а стратиш своє".

Князь Святослав не послухав воєводи Свінельда і не вернувся до Корсуня перед печенігами:

„Ні грек не злякав нас, ні військо болгар,
А тут степовий би злякав нас дикар?"

Але хоробрість не помогла супроти переваги печенігів, і хан печенігів пив із чаші, виробленої з черепа Святослава, і на цій чаші був напис:

„Чужого забагнеш, утратиш своє".

Бронкс, Н. Й.

82-ий ВІДДІЛ СУА В ПОКЛОНІ І. ФРАНКОВІ

Молодий (заснований у травні 1964 р.) 82-гий Відділ Союзу Українок у Бронксі, Н. Й. від початку свого існування показався незвичайно життєрадісним і активним. Ця його життєздатність проявляється не лише у внутрішньо-організаційній роботі, але й у виступах назовні. За короткий час свого існування цей Відділ влаштував кілька дуже вдалих публічних імпрез — „Хрестини Відділу", концерт сольоспіву членкині Відділу п-ні Катрі Колянківської в Українському Науковому Інституті, свят-Андріївський вечір і останньо відзначення роковин І. Франка. Усі ці імпрези дбайливо заплановані й підготовані та старанно й зі смаком виведені з'єднали Відділові прихильність і симпатію не тільки бронксівської української громади, але притягають гостей і з-поза Бронксу. В усі ці імпрези їх організаторки вкладають багато серця, в усіх видно теплий доторк ніжної жіночої руки.

Остання імпреза „Поклін Іванові Франкові", яка відбулася дня 19-го червня ц.р. заходами 82-го Відділу, була присвячена ювілеєві Каменяра. Як усі попередні й ця імпреза пройшла з повним успіхом, почавши від оформлення запрошень і програмок, декорації сцени та виконання святкової програми аж до товариської гутірки.

Імпрезу, в якій поруч членкинь Відділу взяли також участь о. парох Сотер Голик, голова Окружної Ради СУА п-ні Оксана Рак, заступниця голови ОР СУА п-ні Ольга Соневицька, голова 8-го Відділу СУА п-ні Федьків та запрошені гості, відкрила голова 82-го Відділу п-ні Євдокія Лисько. У своєму короткому слові голова підкреслила, що велич І. Франка та його титанічна праця зобов'язує українське громадянство до вдячности своєму Каменяреві й саме ця імпреза є скромним виявом тієї вдячности.

У мистецькій частині програми студентка Богданна Клецор продеклямувала вірш І. Франка зі збірки „Україна" ч. IV.

Доповідь „Іван Франко й український жіночий рух" виголосила культурно-освітня референтка Централі СУА п-ні Наталія Чапленко. У своїй доповіді прелегентка накреслила на тлі многогранної діяльности й творчости Франка його ролю в творенні жіночого руху в Україні.

Співачка п-ні Марія Лихолай під акомпаніямент п. В. Гентиша виконала „Не забудь юних днів" (муз. Лисенка), „Розвійтеся з вітром" (муз. Степового), „Як почуєш вночі" (муз. Січинського) та в наддаток „Жита..." (муз. Гнатишина). Спів п-ні Лихолай здобув їй заслужені оплески слухачів.

Фінальною точкою мистецької програми була мельо-деклямація поеми „Іван Вишенський" у виконанні Христини Барагури (роля Вишенського), Богданни Клецор (нарратор), і Світляни Луцької (роля ігумена й післанців з України). Акомпаніював п. Володимир Гентиш. Що твір у інтерпретації цих трьох студенток дійшов до слухачів, про це свідчила сповнена зворушення реакція присутніх.

Уся програма відбувалася на сцені галі при церкві св. Покрови в Бронксі. Сцена була оформлена скромно, але з мистецьким смаком. На задній стіні виднів прибраний вишиваним рушником портрет Каменяра роботи п-ні Софії Петеш. Перед ним на постументі покритому вишивкою китиця багряних рож. Столик для доповідача, застелений вишиваною скатертю й квіти на ньому, доповняли декорацію сцени. На залі теж багато квітів.

Мистецьку частину програми закінчено співом „Не пора"...

Заключне слово подяки виконавцям і присутнім сказала культурно-освітна референтка Відділу п-ні Мирослава Савчак.

Товариська гутірка продовжувалася в милій атмосфері до пізнього вечора, а сприяв їй смачний буфет, що його приготовили організаторки свята.

82-ий Відділ вписав у хроніку своєї діяльности ще одну вдалу імпрезу. **В. Б.**

Дітройт, Мишиґен

ПРАЦЯ В ОСЕРЕДКУ СУМА „КИЇВ"

Зараз після загальних зборів Осередку СУМА „Київ", нова управа, яку очолив Василь Бабій, приступила до праці. Одним з важніших завдань Управи є побільшити склад нової мистецької одиниці на терені Дітройту — мандолінової оркестри, організаційним референтом якої є Василь Зубар, а диригентом — Яків Антошків. Ця оркестра нараховує 30 юнаків та юначок. Я. Антошків висловив надію, що оркестра буде чисельно побільшена і що в склад програми ввійдуть не тільки мандолінові точки, але й хорові та сольоспіви.

15-го травня відбулися в Укр. Нар. Домі інформаційні сходини Управи Осередку, на яких були присутні від ГУ СУМА: Лев Футала — голова, Е. Гановський — булавний та Ананій Никончук — член Управи та голова Осередку „П. Орлик", Дітройт-Схід. На сходинах члени Управи Осередку складали звіти. Порушено оформлення ГУ СУМА статуту для материнських гуртків при осередках та вибору одного спільного референта преси для обох Осередків, завданням якого було б інформувати пресу про спільно влаштовувані імпрези.

22-го травня відбулося відкриття „Тижня Сумівця" на площі укр.-амер. політичного клюбу, в програму якого ввійшли спортові змагання, виставка ручних праць юнацтва та мистецька частина, присвячена матері та Іванові Франкові під гаслом: „Ум гостри — насталюй волю!" Юнацтво майстерно розложило свої вироби, щоб присутня на святі громада могла приглядатися мистецтву своїх дітей. На першому столі можна було оглядати альбом-історію Осередку від початку його існування, грамоти, медалі та трофеї, здобуті членами Осередку в різних мистецьких змаганнях. Був стіл, заповнений керамікою українського стилю, яку приготовили подруги: Марія Савчин, Евгенія Ціко, Оля Пшеничка, Марія Куян, Катруся Копач, Оля Стрихар та Віра Куца. Українські вишивки приготовили: Марія Савчин, Віра Куца, Евгенія Ціко, Наталія Левицька та Лідія Рудницька. Рої юначок „Ягідки" та „Євшан зілля" заповнили стіл своїми прекрасними малюнками, а українські крашанки приготовили Стефа Бабій, Люба Морда, Оля Ціко та Анна Куян. Рій юнаків „Запорожці" виставив свою різьбу та олійне малярство-краєвиди. Останній стіл був виповнений ручними роботами роєм юнаків „Січовики", на якому були нічні лямпи, попельнички та касетки, виконані юнаком Володимиром Терлецьким.

Після оглядин ручного мистецтва почалася святочна програма, яку відкрила Катруся Копач. Вона з'ясувала яке значення мають такі імпрези, про взаємну родинну любов та про значення творів Івана Франка.

В мистецькій програмі виступали: мандолінова оркестра під диригентурою Якова Антошкова, яка відіграла кілька композицій. З деклямаціями виступали: Евген Терлецький, Роман Клось та Юрій Ніновський. Реферат про матір відчитала Марія Рудницька, а уривок з „Малого Мирона" прочитала подруга Марія Дробна.

Атракційною точкою був монтаж пісень, танців та деклямацій присвячений матерям, який спільно виконали юні Сумівки та Сумівці.

Голова Осередку Василь Бабій, подякував всім організаторам та співучасникам свята і присутнім за участь.

Під час „Тижня Сумівця" відбувалися спортові змагання та доповіді для юнацтва про Івана Франка, а 29-го травня, відбувся апель, присвячений героям України.

Мгр. Михайло Калинич

Професійна Північно-Американська Футбольна Ліґа у 1968 році

На 50-их річних Загальних Зборах Футбольного Союзу ЗДА, які відбулися 26-го червня в Сан Франсіско вирішено, щоб признати право на організування професійної ліґи недавно створеній групі, яка прийняла назву Північно - Американської Футбольної Ліґи. Але там же постановлено, що ця нова професійна ліґа почне діяти щойно у 1968 році.

Про право на організування на терені Північної Америки професійної високої кляси футболу старалися три різні групи мастних підприємців, які пізнали великі можливості популяризації футболу та відкрили в ньому надійне поле інвестицій. Успіху добилися група Північно - Американської Футбольної Ліґи, яка має у своїм проводі спортового підприємця Джека К. Кука.

На Загальних Зборах Футбольного Союзу ЗДА перевибрано Управу за звичаєм, що каденція її триває по два роки. Президентом став Френк Вудс зі Сан Франсіско, Баб Гілкер, Ервін Сінґел і Джін Едвардс —віцепрезидентами, Вільсон Гобсон — касиром і Джозеф Барісіл, якого надалі заанґажовано — секретарем.

Про двох братів Бішко на службі у вуйка Сема!

Петро Бішко

Орест Бішко

Над Европою шаліла воєнна хуртовина, европейські держави дрижали у своїх підвалинах та падали одна по одній під ноги велетня під знаком погнутого хреста з однієї сторони, а з другої стояв велетень із закривавленою зіркою, який хотів загарбати якнайбільше країн. Над західньою Европою шаліла війна і, в цей бурхливий час ти, Пуську, побачив світ 5 січня 1941 р., над самою етнічною границею України над Сяном. Тоді ще існував так званий пакт Молотова — Ріббентропа. Здавалось спокій, але з обох боків насувались чорні громові хмари, які мали потягнути в майбутньому мільйони людських жертв, згарища та руїни, лишити мільйони калік та сиріт. Але не довго тривав цей спокій, і ти вкоротці побачив, як на схід посувається залізна воєнна машина під знаком свастики. Ти бачив, як нестримно маршують залізні полки і чув гарматні та бомбові зриви, але і бачив ти в паніці утікаючі на схід червоні полчища, залишаючи за собою тисячі постріляних та помордованих мирних жителів за те тільки, що любили свій край. Війна просунулась далеко на схід, докотилась аж до Москви та Сталінграду, і тоді почалась нова епопея. Німецькі полки затримались, щоб набрати віддиху до дальшого удару, а червоні полчища підкріплені американською допомогою так званого лент-лізу, розпочали наступ, зачалось оточення і ціла шоста армія генерала Павлюса піддалась. Німці заламались, почали відступати на „заздалегіть намічені позиції", а за ними посувались усе далі і далі на захід червоні полчища.

Тоді ти прийшов на світ, Орку, дня 31 грудня 1943 р. Та не довго довелось Тобі загріти місце у рідній хаті. Ви, як і тисячі інших, мусіли покинути рідні сторони та податись на Захід. Почалась мандрівка довга, довга, прийшла червінка, голодування, невигоди а часом і бомби, али ви це все перенесли, бо над вами були розпростерті опікунчі руки вашої доброї мами та батька.

Ви опинились на заході. Вперше стрінув я вас по закінченні війни в березні 1946 року. Ви були уже в таборах під опікою УНРРА. Ти, Пуську, мав тоді п'ять років, а ти, Оресте, не цілих три. Незабаром ти, Пуську, пішов до таборової школи та вписався до Пласту, починаючи учитись маршувати, не знаючи, що в майбутньому це тобі придасться.

А тебе, Оресте, переіменували на „Байду", бо дуже ти любив з усіма по таборі волочитися, так що нераз мама не могла тебе найти, а раз ти покушав десь горілки та почав співати „Ой, п'є Байда мед горілочку", так і пристало до Тебе це „Байда", і сьогодні, коли пишеш до мене листа, то пишеш „цілую Тебе, твій Байда".

В 1949 році літом Ви з рештою сім'ї виемігрували до Північної Америки, до маленької місцевости Броадалбін в стейті Ню Йорк, зразу записались в школу, та цього ж самого року вписались до УНСоюзу відділ 79, до якого належите по сьогоднішній день.

З тебе, Пуську, виріс кремезний виспортований Петро. Ти закінчив Коледж та став на працю, але довго не загрів. У В'єтнамі розгорілась війна, червоні загарбники простягнули руку по свободолюбний в'єтнамський Нарід. Тебе покликали в армію. Ти покінчив старшинську школу і, тепер воюєш у В'єтнамі в ранзі першого лейтенанта.

Ти, Байдо, покінчив гайскул та записався на перший рік коледжу. Але у Тебе неспокійна рогата душа, як у того козацького Байди. Тебе манили пригоди, бурлацьке життя. Ти кидаєш коледж, переїздиш до Шикаго, граєш якийсь час копаний м'яч в українському спортовому клюбі „Леви", починаєш працювати, але тебе тягне світ і пригоди. Голосишся добровольцем до славних „Марінс". Проходиш твердий рекрутський вишкіл та стаєш парашутистом і нурцем. Об'їздиш багато світу гордий та вдоволений. Тепер ти також у В'єтнамі, в ранзі сержанта.

Обидва пішли до В'єтнаму, як і тисячі других, на заклик вуйка Сема, щоби здержати червону навалу, та направити помилки з часів другої світової війни.

Що ж я можу вам побажати, хіба багато вояцького щастя, перемоги над загарбником та щасливого повороту.

Ваш вуйко

„Червона Калина" дістала 335.00 долярів

72-ий Відділ Союзу Українок Америки під проводом пані Марії Лисогір відбув традиційну забаву і прибуток із неї призначив на національні цілі. Одна частина прибутку припала для колишніх Січових Стрільців і їхньої організації у ЗДА. Інші дві частини прибутку припали Українським Американським Ветеранам і на Стипендійний Фонд СУА. На знимці пані Лисогір разом із пані Розалією Пельх передає чек на суму 335.00 дол. на руки двох головних членів Управи „Червоної Калини" Івана Поритка і Петра Постолюка при співучасті всіх членкинь Управи цього діяльного відділу організації наших жінок.

72-ий Відділ Союзу Українок Америки під проводом пані Марії Лисогір відбув традиційну забаву і прибуток із неї призначив на національні цілі. Одна частина прибутку припала для колишніх Січових Стрільців і їхньої організації у ЗДА, інші дві частини приділено Українським Американським Ветеранам і на стипендійний фонд СУА. На знимці пані Лисогір разом із пані Розалією Пельх передає чек на суму 335.00 дол. на руки двох головних членів Управи „Червоної Калини" Івана Поритка і Петра Постолюка, при співучасті всіх членкинь Управи цього діяльного відділу організації наших жінок.

Повідомляю Знайомих,
що в неділю, 17-го липня 1966 р.
упокоївся в Бозі на 77-му році життя

бл. п. ВАСИЛЬ ЕВАНІН

замешкалий при 206 E. 10th Street, New York, N.Y.

ПОХОРОН в П'ЯТНИЦЮ 22-го липня 1966 р. о годині 10-ій ранку з похоронного заведення П. Яреми на цвинтар Mount Olivet.

Вічна Йому Пам'ять!

СОФІЯ ТИНЕЦЬКА — приятель.

201 E. 10th Street
New York, N.Y.

Замість квітів на домовину

бл. п. о. сов. Петра Смика

на Український Католицький Університет у Римі
зложили (черговий список):

по $50 Д-р Юрій Городиловський, Шікаґо
Д-р Олександер Фаріон, Шікаґо
по $30 Д-р Володимир Кассараба, Шікаґо
по $25 Д-р Лев Мурський, Ню Ленокс
Секція Українських Фармацевтів, Шікаґо
Д-р Орест Яхторович, Шікаґо
по $20 Софія і інж. Роман Юркевичі, Джолієт
по $15 Марія і Євген Костек, Бронкс
Працівники канцелярії д-ра Р. Смика, Коал Сіті
по $10 Родина Ашамі, Коал Сіті
Данута й Орест Городиські, Шікаґо
Родина Ґубелман, Коал Сіті
Проф. Йосиф Заяць, Сиракюз
Родина Лепких, Бронкс
Клюб Ротарі, Брейдвуд
по $ 5 Родина Дадів, Коал Сіті

Після шикаґівської масакри

Жертви масового душогубства в Шикаґо — кандидатки в медсестри (вгорі, зліва): Валісента Пессон, Памела Вілкенінґ, Патриція Матусек, Сюзен Фарріс; (внизу, зліва) — Мері Джорден, Марлітта Ґарґульо, Глорія Дейвіс і Ніна Шмейл.

● Південна Корея має тепер у Південному В'єтнамі на протикомуністичному фронті 25.000 вояків і в жовтні має вислати туди дальших 20.000. Південно-корейський президент Чунґ Гі Парк мав звернути увагу державному секретареву Дінові Раскові, який під кінець минулого тижня був в Сеулі, що Південна Корея мусить мати вплив на проєктованій Америкою мировій конференції про В'єтнам, бо будь-які поважніші поступки комуністам були б морально-політичним ударом по Південній Кореї.

Вбивника 8-ох медсестер у Шикаґо ще не переслухували

Шикаґо. — Ричарда В. Спека, вбивника 8-ох медсестер у Шикаґо, перевезли з загального шпиталю, де його лікували від ран, що їх він завдав собі у самогубній спробі, до в'язничного шпиталю, але він був ще в минулий понеділок надто слабий, щоб можна було його переслухувати. Тому одинока оціліла з тієї несамовитої масакри 23-річна філіппінська медсестра Коразон Амурао даремне чекала впродовж двох годин на поліційній станиці, куди мали перевезти Спека, щоб ствердити, чи пізнає в ньому вбивника. Раніше вона вже розпізнала була його по світлині. Виявляється, що Коразон Амурао і дві інші філіппінські медсестри хотіли ставити спротив Спекові, коли він з'явився був в їхньому гуртожитку, і хотіли втікати, коли Спек вивів був до іншої кімнати одну з їх товаришок, — але американські медсестри переконали їх, щоб не „дратувати" напасника, то може він також спокійно відійде собі. Це було вже в той час, коли в інших кімнатах Спек вбивав ножем виведені одинцем молоді жінки. З прокуратури й поліції заявлено, що допити й слідство в справі Спека будуть ведені так обережно, щоб не дати обороні причини до квестіонування правильности засуду. Спека переслуховуватимуть також у справі одного давнього нерозгаданого вбивства одної кельнерки, яка згинула проколена ножем вніч після того, як відмовилась прийти на зустріч із Спеком.

Успішний концерт в Шикаґо

Осередок СУМА ім. Павлушкова в Шикаґо в поступі до дальших своїх досягнень зарепрезентувався перед ширшим громадянством показом успіхів самодіяльних гуртків. 12-го лютого ц. р. його театральний гурток зібрав лаври успіхів за виставу „Безталанної" Ів. Тобілевича, що було відзначено на сторінках преси вельми позитивною критикою О. Бабія. А 20 лютого ц. р. мали ми честь спостерігати попис сумівської духової оркестри під батутою М. Голіяна та сумівського хору „Промінь" під диригентурою о. Ст. Позняка.

Заповідачкою програми була сумівка О. Дацьківна. Її постава, стилево витриманий український одяг, тембр голосу, дикція і гарна мова були тією причиною, що викликали у публіки перше приємне враження і прикрашували „першу сторінку" програми. Вона коротко і ядерно пригадала значення виховної чинности СУМА і представила сумівську оркестру та хор з її керівниками. Перед кожною точкою, крім назви, вона подавала в кількох словах і характеристику автора твору.

Оркестра в сумівських уніформах музикантів почала концерт маршем, а далі програла такі речі: „Поет і селянин" —увертюра Франка фон Супе, „Слов'янські танці" — Антона Дворжака, „Аврора" — увертюра Павла Тодора, „Гопак" з „Сорочинського Ярмарку" Мусорського в аранжуванні Мерле Ісаака, „На Перському ринку" Альберта Кетелбея і „Шукачі перлів" — увертюра Жоржа Бізе. Коли прийняти на увагу, що молодий диригент перебрав оркестру ще не так давно і дав їй новий репертуар, то не можна відмовити цій оркестрі в признанні успіху. Критичні зауваги, що ми їх чули від багатьох присутніх, стосувалися того, що в програму концерту не війшли твори українських композиторів.

Хор з'явився на сцені в різноманітних українських убраннях і цим виглядом чарував очі глядачів, які зустріли цей співочий ансамбль бурею оплесків. Дуже гарно виконано коляду К. Стеценка — „А воскликнули янголи" і його ж „Рождество Христове". Несподіваною новиною була інсценізація „Вечерниць" Ніщинського. При тому гарно пописались солісти Ю. Клюковська, Г. Карасейчук і М. Борняк.

Приємно вражало на цьому концерті те, що і оркестра і хор репрезентувались великим числом учасників. Це вказує на заінтересовання рідним мистецтвом збоку молоді, а значить і на наполегливі в тім відношенні старання проводу сумівського осередку і, правдоподібно, вплив батьків. Тож влучно сказав представник Управи СУМА О. Баґрій при закінченні концерту, дякуючи присутнім, які вщерть заповнили залю, що наша молодь буде така і там, де і які будуть її батьки.

Антін Кущинський

Розшуки

90-ЛІТНІЙ ЧОЛОВІК
пошукує українську родину, яка могла б заопікуватися мною до смерти. Маю готівку, старечу пенсію і життєве забезпечення.
MICHAEL PRYTULA
Salisbury Center, N.Y. 13454

Пошукується:
ВОЛОДИМИР ШУСТАКОВСЬКИЙ, роджений в Перемишлі в 1912 р. (оскільки відомо, мешкав у Філядельфії, Па.);
Брати ЙОСИП і ГРИГОРІЙ КОРНІЄВИЧІ, сини Василя з села Вороняк, повіт Золочів правдоподібно замешкують в Ню Йорку);
ЮЛЬКО ТИТКІВСЬКИЙ, родом з Станиславова, мешкав в Старій Яголниці, повіт Чортків.
Хто знає місце побуту повище поданих осіб, просимо зголоситися до канцелярії ЗУАДКомітету на адресу:
United Ukrainian American Relief Committee, 5020 Old York Road, Philadelphia, Pa. 19141.

Посмертні згадки

МАРІЯ ВОЗНІК, членка Т-ва Українська Січ — 39 Відд. УНС в Сиракюзах, Н. Й., померла несподівано 18 вересня 1965 р., проживши 64 роки. Уродилась в Тисмениці, пов. Станиславів. Покійна залишила в смутку мужа Михайла і 5 дочок з родинами. Похорон відбувся 20 вересня 1965 р. з похоронного заведення до кат. церкви св. І. Хрестителя, а опісля на Вічний Спочинок на церковний цвинтар, з участю родини та приятелів.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа Відділу

АНДРІЙ ДИНЬКА, член Т-ва Українська Січ — 39 Відділ УНС в Сиракюзах, Н. Й., помер 24 червня 1966 р. по тяжкій хворобі, проживши 66 років. Уродженець села Котузів, Підгаєцького повіту, а до ЗДА прибув 1949 р. Член всіх загально-громадських організацій. Праця в громадському житті і любов до свого народу — були його найкращою прикметою. Де відзначувано національні свята, де були слова про справи України, де співали українських пісень — там ми завжди бачили Покійного Андрія. Полишив у великому горю дружину Анну, синів: Ярослава й Григорія з дружиною та чотирьох внуків, рідню в Україні, багато односельчан та приятелів. Похорон відбувся 27-го червня ц. р. з похоронного заведення до гр.-кат. церкви св. І. Хрестителя, а звідсіль на церковний цвинтар. Над могилою прощали Покійного о. І. Пігуляк, М. Годжак і І. Зельський. Численною участю в похоронних обрядах, жертвами Служб Божих та цвітами віддали останню пошану Андрієві — родина, односельчани, представники місцевих організацій та союзовці.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа

ІВАН ВАСЬКО, член 94 Відд. УНС ім. о. М. Шашкевича в Гамтрамк, Міш., помер 18 червня 1966 р. Покійний вступив до УНС 1935. Полишив у великому смутку дружину Марію, батька Дмитра і матір Марію. Похорон відбувся з похор. заведення до церкви Непороч. Зачаття, а відтак на цвинтар Mt. Olivet при участи родини, знайомих і членів Т-ва.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Кончак, секр.

РОМАН ЩЕСНЮК, інж.-агр. і 1 бун. старшина УГА, член 94-го Відд. УНС ім. о. Маркіяна Шашкевича в Гамтрамку, Міш., помер 30 травня 1966 р. Покійний походив зі Сосниці, п. Ярослав, Зах. Україна. До Америки прибув 1949 р. і зараз вступив до УНС. Полишив в глибокому смутку дружину Катерину, синів: Ярослава і Романа і в Україні брата Юліяна, сестер Наталку і Емілію. Похорон відбувся 3 червня 1966 р. з похор. заведення до церкви Непорочного Зачаття, а відтак на цвинтар Mt. Olivet при участі родини, знайомих, друзів інженерів і членів Т-ва.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Кончак, секр.

МИХАЙЛО КОРНОВА, довголітній член Т-ва ім. Тараса Шевченка — 165 Відд. УНС в Толідо, Огайо, помер 17 квітня 1966 р. по чотирмісячній недузі на 73 році життя. Покійний нар. 2 серпня 1892 р. До ЗДА прибув в 1910 році. Покійний брав участь в українському громадському житті та був щирим жертводавцем. В глибокому смутку полишив дружину Магдалену, 3 доньки: Марію Пелехату, Анну Шиндел і Наталію, 4 сини: Андрія, Павла, Давида і Івана, 16 внуків та правнуків. Всі є членами УНС. Також полишив в Галичині брата Василя та дві замужні сестри — Катерину Васько і Анну Ілечко. Похорон відбувся 20 квітня 1966 р. з похоронного заведення до Української Католицької Церкви св. Михаїла в Росфорд, Огайо, а опісля на цвинтар Кальварі в Толідо, Огайо, при численній участі членів Відділів: 165, 167 і 235, родини і приятелів.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 23-го ЛИПНЯ 1966 р.:

Дітройт, Міш. — Місячні збори Відділу 183-го відбудуться в залі Українського Народного Дому. Початок о год. 7-ій вечора. На зборах делегат Відділу здасть звіт з 26-ої Конвенції УНС. Усі члени Відділу повинні обов'язково взяти участь у цих важливих зборах. — Управа.

НЕДІЛЯ, 24-го ЛИПНЯ 1966 р.:

SOUTHPORT, Conn. — Піврічні збори Відд. 84 ім. Т. Шевченка о год. 4-ій по пол. в Українській Залі на King's Drive. Проситься усіх членів прибути і заплатити вкладки. — Марія Куян, секретар.

ПАТЕРСОН, Н.Дж. — Місячні збори Відд. 64 ім. Т. Шевченка о год. 2:30 по пол. у Винарского, 482 Main Street. Просимо всіх членів прийти і забрати дивіденді чеки. — Іван Бурний, секр.

ТАРЗАН, ч. 5654. Хан цілої Африки!

У віддалі багатьох миль, в ізольованій долині, жорстокий злочинець слухав свого дорадника...

— Твердять, що історія повторюється, — сказав старий чоловік. — Але цим разом на іншому континенті...

— Ви, Зейтаре, маєте бути паном над монголами... ханом цілої Африки!